

Jernej Šček

PETNAJST LET SAMOSTOJNOSTI

Petnajst let. Le poldrugo desetletje je minilo, odkar je naše malo podalpsko območje končno v rokah domačih ljudi. Slovenci smo namreč živeli pod tujim (nemškim) žezlom vse od časa Karla Velikega, se nato po prvem svetovnem spopadu združili z balkanskimi sosedi ter po vijugasti poti dospeli do leta 1991. Slovenija je sicer že v socialistični federativni Jugoslaviji stalno obnavljala odprtost do Evrope in njenih idealov, a je bila prelomnica v novo dobo resnično tako zelo lahka? Kaj se je po petnajstih letih spremenilo v zavesti vsakega Slovenca in, zanimivo, zamejca ter kako se na obletnico odzivajo mladi?

Zdi se mi, da smo predvsem mladi tisti, ki se neverjetnega dogajanja ob osamosvojitvi spominjajo več ali manj le iz pripovedovanja in smo zgodovinsko obletnico preveč lahkotno preskočili. Ne spominjam se sicer referendumu decembra '90, ko je malodane vsa država enotno izbrala pot samostojnosti, 26. junija '91 s slavnostno proslavo ob osamosvojitvi, ni mi blizu vzhičenost in neizmerna povezanost vseh Slovencev ob desetdnevnem branjenju domovine ter neponovljiva sreča ob prestopu meje pri Fernetičih, od koder je postavno zaplapolala slovenska zastava ob pozdravu policije v domačem jeziku. Žal mi je vse to znano le iz ust nekoga, ki je osamosvojitve napeto in trzajoče doživel na meji med dvema sistemoma, dvema državama, dvema svetovoma. Kljub vsemu pa se kot mladenič, Slovenec, zamejec ali kar oboje zavedam dogajanja izpred 15 let, zanimam se za dneve, ki so zaznamovali usodo slovenskega naroda in danes v polno doživljam svojo slovenskost. Tega bi se morali zavedati predvsem mi, nesrečni delček slovenskega naroda, ki smo zaradi nepravičnega spleta zgodovinskih okoliščin ostali izven meja lastne države. Kot v preteklosti zatirana in danes okrepljena mora zamejska mladina poglobljeno seči v zgodovinski spomin in priznati, da strah vzbujajoč zvok oklepnikov in tankov ob mejnih prehodih prav blizu naših domov ni bil iz sanj

izvit, temveč pretresljiva realnost nedavno nazaj. Prepoznati moramo vlogo teritorialne obrambe in policije pri branjenju strateških točk pred zbegano jugoslovansko armado ter usodo ponosnih žrtev vojne, ki se je resnično odvijala na cestah, po katerih se dandanes brezbrizno peljemo na izlet.

V petnajstih letih samostojnosti smo Slovenci doživeli marsikaj, predvsem je bila to nagla in uspešna uveljavitev na poti mednarodnega sodelovanja in domače stabilnosti. Vstopili smo v EU in kot prvi debitanti v območje evra, ki bo od Kopra do Murske Sobote zažvenketal 1. januarja 2007, otesli smo se socializma in ubrali pot kapitalističnih sosed z zahoda, torej uspešno zakorakali po samostojni poti k razvoju. A kaj ko se trenja s Hrvaško le še zaostrujejo in zakaj silimo z novodobnimi oklepniki finskega proizvoda na NATO-v način v vzhičeno obrambo? Kje smo pustili sodelovanje, prijaznost in nerazdeljivo povezanost iz obdobja osamosvajanja? Postajamo žal kot drugi, zdolgočaseni in

(FOTO ERIK STADLER)

nervozni, ter pozabljamo bližnjo preteklost. Se vam ne zdi, da zaradi svoje majhnosti poskušamo prehitro doseči preveč in pri tem zane-marjamo domače težave, ki se porajajo na

UNIVERZALNI JEZI

Prvega maja 2004, ko je Slovenija postala članica Evropske Unije, je postal **Trg Transalpina** simboličen prostor združitve Gorice in Nove Gorice, torej Italije in Slovenije. Trg pred Svetogorsko železniško postajo bo kmalu postal prizorišče raznih manifestacij, predstav in koncertov. V teh treh letih je mladi- na imela možnost prisostvovati številnim glasbenim prireditvam. Prvi in morda najbolj ugleden koncert, ki se je zvrstil na trgu, ki je nekdanj ločeval Gorico in Novo Gorico, sedaj pa ju združuje, je bil koncert **Gorana Bregovića**. Balkanski glasbenik je z lastnim orkestrom nastopil zelo prepričljivo in je zaigral tudi vse svoje uspešnice, od "Kalašnikov" do "Ederlezi".

Tako italijanska publika kot tudi slovenska je bila z nastopom izredno navdušena. Drugi veliki koncert na meji je nosil naslov **Tinkara-Elisa**. Poleg teh dveh zelo uglednih pevk so nastopali še **Cristina Mauro**, **Tatjana Mihelj**, **Gabriella Gabrielli** in znana **Vlado Kreslin** ter **Bruno Lauzi**. Pred odrom se je zbrala desetstisočglava množica. Večer je bil namreč preplet pesmi v angleščini, italijanščini in slovenščini ter soočanje dveh kultur. Na odru je nastopajoče spremljal **orkester Karmelos**, kar je dajalo glas-

benim točkam prizvok, ki ga ni mogoče najti na posnetih ploščah. Bil je med drugim prvi nastop sanremške zmagovalke Elise v spremstvu orkestra tudi za njene angleške pesmi. Skoraj vse njene pesmi so namreč napisane v angleškem jeziku, nastopila pa je tudi s svojo uspešnico "Luce", s katero je zmagala na najbolj znamenitem italijanskem pevskem festivalu. Poleg pevke iz Tržiča je nastopila tudi Tinkara, ki je s svojim petjem in igranjem na prečno flauto začarala gledalce ter se z njimi pogovarjala tako v slovenščini kot tudi v italijanščini.

Po velikem uspehu, ki sta ga koncerta doživela, smo jasno pričakovali še kak koncert v znamenju združenih Goric. In tako, le pol leta kasneje, je bila ponovni protagonist na trgu združitve svetovno znana južnoameriška zasedba **Mercadonegro**. Ambasadorji latino glasbe so predvsem z izvajanjem salse bili za številno množico enkratno glasbeno doživetje in so doprinesli pravšnji ritem za vstop v letošnje poletje. Petnajstčlanska skupina je namreč popolnoma osvojila občinstvo. Treba je poudariti, da je bilo vzdušje na koncertu res enkratno, tako za tiste, ki so sledili koncertu iz prvih vrst, ▶▶

Slike iz koncertov na trgu Transalpina.

Spodaj: Goran Bregović s svojim orkestrom.

Na sredi: skupina uglednih glasbenikov na koncertu Tinkara-Elisa. (foto Bumbaca)

LASBE

na nekdanji meji

◀ kot tudi za tiste, ki so glasbenikom sledili po ekranih in poslušali glasbo le od daleč. Po koncertu se zabava še ni končala, ker so še naprej predvajali glasbo, tako na slovenski kot na italijanski strani trga pa so postavili številne kioske, ki so delovali pozno v noč.

Mladi so nad takimi koncerti navdušeni. Dokaz za to je res številna prisotnost tako slovenske kot italijanske mladine. Pri takih dogodkih se namreč rodi možnost stika z mladimi iz bližnje države in medsebojnega pogovora. Seveda je to možno vedno, treba pa je upoštevati, da

iz navade zahajajo mladi v vedno iste kraje, kar ne pripomore k navezovanju novih znanstev. S tem, da se ustvari nek dogodek, se neposredno ustvari tudi neko zbirališče. Koncerti so veliko pripomogli k spoznavanju sosednjega naroda. Zelo zanimivo je bilo videti, kako se je italijansko občinstvo navdušilo nad pesmimi Tinkare, ki je v Italiji manj znana, in kako so Slovenci občudovali pesmi Bruna Lauzija in Elise. Glasba je res nekaj univerzalnega, ki presega jezikovne in kulturne meje. V glasbi moramo najti tisto pravo govorico, ki bo pripomogla k temu, da se bomo s svojimi sosedi znali konstruktivno pogovarjati. Naj bo glasba torej uvod v dialog med dvema narodoma, ki je neskončno potreben za njuno dejansko združitev.

Ob zelo kvalitetnem glasbenem doživetju pomenijo torej koncerti na trgu pred Severno železniško postajo nadaljevanje povezovanja obeh Goric v mesto brez delitve, v mesto, ki kljub državni meji živi kot eno. Projekt podpirata tudi Mestna občina Nova Gorica in Občina Go-

rica in tudi zamejske organizacije (te koncerte je npr. soorganiziral goriški Kulturni dom). Na zadnjem koncertu sta župana obeh Goric Mirko Brulc in Vittorio Brancati nagoovorila udeležence koncerta in poudarila, da lahko glasba resnično združuje ta dva naroda, ki sta si geografsko tako blizu, več let pa nista znala ustvariti neke simbioze, neke enotnosti. Ta združitev pa se ustvarja sedaj, po padcu meje, in to tudi po zaslugi glasbe.

Elija Prinčič

Zgoraj in na prejšnji strani
spodaj:
južnoameriška
skupina
Mercadonegro.
(foto Bumbaca)

« naših tleh?

Odnos s Slovenci v Italiji nanj bo za primer. Zadostuje pogovor z mladimi v Sežani, pičlih 7 kilometrov od Opčin: zbegano sem ostrmel, ko niso mogli verjeti, da znam govoriti slovensko, če sem pač od vedno živel onkraj meje!! Kakšen mora biti odnos do nas v Radencih, pomislite...

(UVODNIK –
dalje s 1. strani)

Predvsem zamejci, pristni Slovenci, ki zavedno gojimo svoje korenine, moramo torej primerno obeležiti 26. junij, dan državnosti in petnajsto obletnico osamosvojitve svoje države kot znak zahvale in ponosa ter potrditve, da se verjetno zaradi naše razdvojenosti veliko bolj zavedamo svoje slovenskosti kot tisti, ki jo imajo za nekaj samoumevnega!

Jernej Šček

Mladina protagonistka manifestacij za pravice Slovencev v Avstriji

“DVOJEZIČNI NAPIS

Intervju z Dominikom Pippom

Pred kratkim, točneje 15. maja, so ob 51. obletnici podpisa avstrijske državne pogodbe, s katero je bila leta 1955 določena severna državna meja in položaj slovenske manjšine na Koroškem, mladi Korošci pred deželno palačo v Celovcu uprizorili protestni shod in stražo. Čeprav je torej od januarja, ko so mladi prvič šli na ulico, da bi protestirali proti neizpolnjevanju avstrijske državne pogodbe in proti Haiderjevemu izigravanju glede dvojezičnih napisov, minilo že kar nekaj časa, ostajajo vsekakor protesti mladih aktualni. Še posebej pa so pritegnili našo pozornost zato, ker so jih organizirali naši sovrstniki. Že januarski protest mladih je vzbudil zanimanje vseh medijev in zato so imeli vsi možnost, da so se seznanili z razlogi protesta. Kot pripadniki slovenske manjšine, ki prav tako kot na Koroškem še vedno zahteva in pričakuje svoje pravice z uresničevanjem zaščitnega zakona o Slovencih v Italiji, sva se odločili, da na kratko spregovoriva o tem, kako se koroška mladina zavzema za lastne manjšinske pravice.

Vsem je že splošno znano, da koroški glavar, nekdanji voditelj Avstrijske svobodnjaške stranke in zastopnik stranke BZÖ Jörg Haider vodi zagrizeno politično kampanjo proti dvojezičnim krajevnim napisom. Koroški Slovenci so leta 2001 dosegli veliko zmago, potem ko je avstrijsko ustavno sodišče odločilo, da mora

deželna vlada poskrbeti za dvojezične napise v vseh občinah, kjer je 10% delež slovenskega prebivalstva. Deželni glavar Haider pa se z vsemi sredstvi upira izpolnjevanju določil Ustavnega sodišča.

Januarja je celo izvedel povpraševalno akcijo – neke vrste “privatni” referendum – o dvojezičnih napisih med občani desetih južnokoroških občin. Omenjena povpraševalna akcija (ki je bila izvedena na povsem protizakoni način) je vzbudila veliko razočaranje med mnogimi in osuplot, tako da so se kmalu zatem mladi Slovenci na Koroškem taki politiki glasno uprli z odločnim posegom. Skupina mladih je v Celovcu izvedla protestno akcijo, ki je bila le začetek številnih in različnih drugih pobud. Desničarski populist Haider se vsekakor ni ukrotil in je čedalje bolj zagrizeno zagovarjal rezultat povpraševanja kot “reprezentativen za nadaljnji korak glede tega vprašanja”. S svojimi izjavami in grožnjami je koroški glavar Haider znatno prekorajčil meje: takega mnenja so predvsem občani, ki so neposredno vpleteni.

Zanimalo nas je predvsem, zakaj so svoj glas tokrat dvignili mladi, ki so se samostojno organizirali in priredili zelo odmevne manifestacije. Med glavnimi organizatorji je Dominik Pipp, predstavnik mladih “Enotne liste”, zelo aktiven tudi v Koroški dijaški zvezi. Njemu sva postavili nekaj vprašanj.

➤ ***Zakaj ste se prav vi mladi, odločili, da je napočil čas za protest?***

➤ Za te demonstracije smo se odločili iz čisto enostavnega razloga! Mladina se počuti izigrano od koroške in avstrijske politike. S temi manifestacijami smo hoteli dokazati, da so dvojezični napisi važni tudi za mladino. Konec koncev

bomo mi tisti, ki bomo tu živeli celo življenje, zato zahtevamo, da se koroški teritorij spremeni v popolnoma dvojezičen teritorij!

➤ ***Kako ste postopali?***

➤ V zadnjih mesecih smo imeli štiri protestne akcije, eno v Celovcu pred palačo deželne vlade, eno v Železni Kapli, kjer

smo sežigali pisma s povpraševanjem deželnega glavarja Haiderja. Nazadnje smo demonstrirali še v Beljaku. Ob obletnici avstrijske državne pogodbe pa zopet pred palačo deželne vlade v Celovcu.

➤ ***Menite, da ste dosegli svoje cilje?***

➤ Lahko izjavimo, da smo, saj ➤

so važni tudi za mladino!”

« smo dosegli ob problemu dvojezičnih tabel ter ob naših demonstracijah kar precej pozornosti medijev. Za pravo politično razrešitev pa taka vprašanja zahtevajo kar nekaj časa in upamo, da bomo v kratkem videli, da smo res dosegli naše rezultate.

➤ **Ste zadovoljni s poročanjem medijev o vaših protestih?**

➤ Načelno smo bili s poročanjem medijev kar zadovoljni. Seveda pa so nekateri mediji poročali o nas tako, da ni ustrezalo temu, kar se je res dogajalo in tako delali proti manjšini.

➤ **Kako mislite ukrepati, če ne bo prišlo do večjih sprememb?**

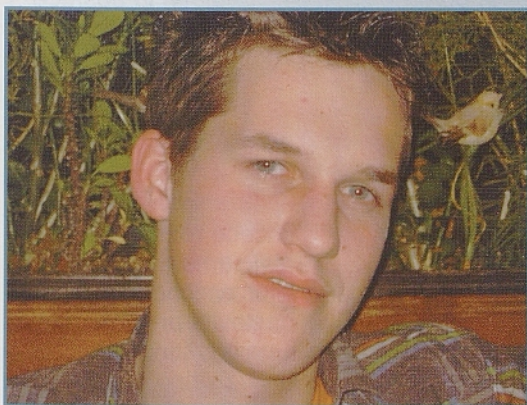
➤ Če ne bo prislo do rešitve, bomo seveda naprej demonstirali. Verjetno si bomo morali domisliti še kak alternativen način, da dosežemo naše pravice.

Vredno je še dodati, da večina prebivalstva v južno-koroških občinah odklanja pot koroškega

deželnega glavarja in se zoperstavlja njegovemu represivnemu vodenju politike. Neuresničevanje manjšinskih pravic in preziranje pravic državljanov je huda kršitev človekovih pravic, ki nam je v opozorilo, da je treba osnovne človekove pravice vseskozi ščititi in zahtevati, da se jih spoštuje.

Nina Corbatti
in Verena Zerjul

VPRAŠANJE DVOJEZIČNE TOPOGRAFIJE NA KOROŠKEM SE RAZVIJA

Avstrijski kancler Schüssel je sredi maja predstavil novo uredbo za dvojezično topografijo na avstrijskem Koroškem. Ta predvideva dvojezične krajevne table za 158 krajev do konca leta 2009. Vse najpomembnejše organizacije Slovencev na Koroškem so predlog zavr-nile, saj bi ta za cela tri leta predstavljal neizpolnjevanje 7. člena Avstrijske državne pogodbe, ki predvideva pravice do dvojezične topografije. Poleg tega bi nova uredba kratkomalo prezrla dve odločbi Ustavnega sodišča glede dvojezičnih kra-

jev-nih tabel, kar bi pomenilo kršenje temeljnih načel pravne države. Uredba je sporna tudi, ker ne upošteva številnih krajev, ki bi morali v skladu z obema odločbama avstrijskega ustavnega sodišča imeti dvojezične krajevne table. Takih krajev naj bi bilo 293, kar je bistveno več od v uredbi predvidenih 158. Avstrijski zvezni parlament na zadnji seji pred počitnicami in zadnji redni seji pred jesenskimi parlamentarnimi volitvami ni sprejel nove ureditve za dvojezično topografijo, tako da ostaja vprašanje še naprej nerešeno.

MOJE SKRIVNOSTI

— SOPHIE KINSELLA

prevod Mojca Krevel, založba Mladinska knjiga, zbirka Kapučino, 2005

Drage bralke in bralci, vsi smo že z mislijo (v najboljšem primeru že konkretno) na plaži, zlekneni na pisani kopalni brisači, z enim očesom napol zaprtim in drugim pozornim na sprehajajoča se zagorela in atletična telesa nasprotnega spola... In kaj je lepšega, kot se na vročem pesku ali kamnu zatopiti v prijetno branje, ki odpelje naše skrbi daleč stran? Še posebno, če je knjiga lahek roman, če je prijetna in če se tako vživimo v zgodbo, da pozabimo, da se potimo na plaži pod žgočim soncem.

Tako torej... predstavljajmo si, da smo petindvajsetletno dekle, ki je v štirih letih menjalo že tri službe in se za nobeno ne čuti primerne. To povsem običajno dekle ima, kot pač vsi, nekaj čisto malih skrivnosti. Na primer to, da njena torbica ni prava Kate Spade. Da tehtja 59 in ne 53 kilogramov, kot misli njen fant. Da je nedolžnost izgubila s fantom v domači sobi za goste, medtem ko sta njena mama in ata spodaj gledala Bena Hura. Da zlata ribica njenih staršev, ni ista ribica, ki sta ji jo dala v skrb, ko sta šla v Egipt. Da ko jo kolegica razjezi, in to skoraj vsak dan, zali-

ni in tujcu zaupa vse svoje življenjske težave in prigode, vključno z vsemi skrivnostmi. Tako se ji nevede spremeni življenje in se ji ena izmed skrivnih želja (da je drugačna od drugih in da jo za vogalom čaka najbolj čudovito in vznemirljivo novo življenje) uresniči. To pa seveda ni tako enostavno, ker... če ste upali, da vam bom razkrila vso zgodbo, se pošteno motite. Še to je preveč. No, tokrat bom dobra, še to vam povem, da se ji življenje spremeni na vseh mogočih področjih in da si ta petindvajsetletnica (seveda po problematičnih zapletih in posrečenih razpletih) lahko vsaj enkrat prizna, da je njeno življenje res posebno in konec koncev popolno.

Ko vzamemo v roke knjigo, nas najbrž najprej pritegne barvna naslovnica knjige, ki je kričeče roza barve. Na njej se nam skozi ključavnično luknjo

nastavlja prijetna mladenka iz povojnih, najbrž štiridesetih let, ki si samovšečno in izzivalno dviga kratko krilo in nam kaže spodnjice ter seksi najlonke.

Če vas še vedno nisem prepričala, naj vam še povem, da si je angleška pisateljica Sophie Kinsella nabrala izkušnje kot novinarka finančnega časopisa in zaslovela z duhovito zgodbo o neobzdranih nakupovalnih strasteh mlade novinarke, ki vsekakor ni avtobiografsko delo. Knjiga *Moje skrivnosti* pa je lahkotna romantična

komedija zmešnjav. Če si hočete potešiti znanje o pisateljici, lahko obiščate njeno spletno stran www.sophiekinsella.com.

Verjemite mi, da boste knjigo prebrali v eni sapi in se ne boste niti zavedeli, kako in kdaj vam je uspelo zadobiti tako lepo porjavelo kožo. V teh sončnih in prijetno toplih dneh si torej vzemite čas in se prepustite bralnemu užitku. Ne bo vam žal!

Metka Sinigoi

je njeno lončnico s pomarančnim sokom. Da jo tangle tiščijo. Da jo je strah letenja in da kupuje rabljena oblačila znanih modnih kreatorjev. No, teh nekaj drobnih skrivnosti ni še nikoli zaupala nikomur, razen... ko se znajde v izredno nevarni okolišči-

Od 14. do 16. julija v Tinjah na Koroškem
in 2. septembra na Opčinah pri Trstu

DRAGA MLADIH: ENKRATNE POČITNICE ZA MLADE

Draga mladih. Kaj to sploh je - nisem vedela. Prijavila sem se slučajno, brez posebnih pričakovanj, če ne celo v prepričanju, da bi

bilo koristneje ostati doma. Ko pa zdaj pomislim na izkušnjo, ki je za mano, so moje misli popolnoma drugačne...

Zgoraj:
meditativna pot
in družabnost v
Katoliškem domu
v Tinjah.

Desno: pisatelj
Boris Pahor
(foto B. Susič)

V petek, 14. julija, je "zamejska odprava" odpotovala v Tinje na avstrijskem Koroškem. Prvi vtis je bil čudovit: nastanili smo se v prijetnem, celo razkošnem Katoliškem

domu prosvete Sodalitas na sredi idilične gričevnate pokrajine. Srečanje je odprl govor častnega gosta, še energičnega in mladostnega **Borisa Pahorja**, ki je mlade spodbudil k narodnostnemu ponosu in zavedanju lastnega slovenstva. Sledila je otvoritev slikarske razstave umetnice **Marte Kunaver Jakopič**, ki je svoja dela darovala Dragi mladih, saj bo izkupiček od prodanih slik namenjen kritju stroškov organizacije srečanja. Slovesnost je obarval še **sektet Vox** s svojimi lahkotnimi melodijami. Sledila je bolj sproščujoča aktivnost: odhod na goro Sv. Heme pri Globasnici, kjer je Katoliška akcija uredila meditativno pot, po kateri nas je vodila **Micka Opetnik**. Vreme ni bilo ravno prikladno, a smo se vseeno uspeli uživati v takojšnjo mogočno naravo. Pod starodavno lipo ob prelepi cerkvi na vrhu smo pojedli večerjo in nato - da bi kljubovali mrazu - zakurili taborni ogenj in okoli njega plesali in peli. To sproščeno in čarobno vzdušje je nenadoma premagalo mraz in vse pomisleke, da se sploh nismo več želeli vrniti. Tudi zato smo se vsi skupaj pred spanjem spet zbrali in nadaljevali z družabnimi igrkami do poznih nočnih ur in s tem odkrivali otroka, ki je še vedno v nas in ki ga prepogosto skrivamo.

Drugi dan Drage mladih se je pričel z okroglo mizo z naslovom Integracija - Quo vadis? Slavist in teolog **Peter Kovačič**, sociolog univ. prof.

Emidij Susič in psihologinja univ. prof. **Mirjana Nastran Ule** so nam razsvetlili problem, ki je vse bolj prisoten v naši globalizirani družbi. Čemu sploh človek pripada? Kje je naše mesto? Drži se nas toliko različnih identitet, da še sami ne znamo več izbirati, kdo in kakšni v resnici smo ter katera je naša vloga v družbi. Naša manjšinskost nam pogosto ustvarja še večjo razdvojenost.

kajti spadamo v dve popolnoma različni kulturi. To pa bi pravzaprav moralo biti razlog za spodbujanje kreativnosti in za ustvarjanje nove, tretje kulture, ki srka iz dveh različnih izvirov, ne pa za zatajevanje in prilaganje na nekaj, v kar sploh ne verujemo. Tema je sprožila veliko zanimanja, saj je med mladimi, ki iščemo svojo identiteto, tudi to eno od večjih vprašanj, katerim včasih nismo kos.

(dalje na zadnji strani) ►►

Sledilo je kosilo nato pa delavnice. Med bobnarsko, kolesarsko, pevsko, debatno, novinarsko, komunikološko in fotografsko smo lahko izbrali le eno, kateri smo posvetili ves popoldan. Kolesarji so se odpravili na 20-kilometrsko pot s kopanjem v jezeru, novinarji so se v celovškem radijskem studiu seznanili s tamkajšnjim delovanjem slovenskega radia in oblikovali oddajo v živo. Pevska in bobnarska delavnica sta se združili in mladi so skupaj preživeli popoldan ob ritmičnih angleške, koroške, latinskoameriške in afriške glasbe. V komunikološki delavnici so obdelovali različna (večinoma duhovita) besedila za nastop. Vsakdo je v svoji delavnici imel možnost odkriti del sebe in se posvetiti temu, za kar se čuti poklican.

Bobnarska delavnica (foto Breda Susič).

Z bliskovito hitrostjo je prišel večer, ki ga je obogatila jazz formacija **Tonč Feining** in spet igrice, katerim se tudi tokrat nismo uspeli odpovedati.

Na vrsti je bil še zadnji dan Drage mladih, ki se je začel z okroglo mizo. Nadaljevali smo diskusijo o manjšinah. Naslov predavanja je bil Integracija v multikulturni družbi. Govorila sta **Marko Gabriel**, referent pri Ligi za človekove pravice na Dunaju, in prof. dr. **Miran Komac**, ki deluje na Inštitutu za narodnostna vprašanja v Ljubljani. Integracija je na prvi pogled pozitiven

pojem, ima pa tudi svoje negativne točke. Različnost je namreč naravna, prirojena danost, zaradi katere lahko človek obvladuje svet, paradoksalno pa pravzaprav je edina skupna točka vseh ljudi. Težiti k asimilaciji je torej delovati proti naravi. Posebno na Koroškem, morda precej bolj kot na Goriškem in Tržaškem, je v zadnjih 100 letih razširjenost slovenščine upadla. To je razlog za zaskrbljenost, saj Slovenci pozabljajo na lastne korenine in se prilagajajo avstrijskim normam in mišljenju. Manjšina je tista, ki dela večino. Ne smemo se asimilirati v večinsko družbo. Prav jo je spoznavati, ne pa kratkomalo sprejeti za našo. Seveda pa je tudi upanje za manjšince. Zaključili smo z mislijo, da bomo z dobro voljo prišli veliko dlje kot politiki!

Še zadnja etapa tega našega srečanja je bil ogled slovenskih ustanov v Celovcu, Vojvodskega prestola in Gospe svete. Vodil nas je prof. **Jože Wakounig**, ki nas je slikovito popeljal v zgodovino teh krajev in nam razkril vse njegove anekdote in skrivnosti.

S tem se je naše srečanje zaključilo. Po objemih, slikah in izmenjavah naslovov smo se odpeljali proti domu.

Za nami je enkratna izkušnja. Poleg odlične organizacije je bila to za udeležence tudi velika osebna obogatitev. Novi ljudje in različen način zabave... To ni samo leno poležavanje na plaži, je veliko več. Osebnostno mi je ta izkušnja dala ogromno nove energije, novih idej. Mladi pač premalo iščemo kvaliteto. Izbiramo lažjo pot, ki pa nas pušča prazne. Ne daje nam pravega občutka, da je življenje stalen izziv, neka neustavljiva rast. Premalo izkoriščamo možnosti, ki nam jih ponujajo. In zato ker sem se vrnila domov tako obogatena, se iskreno zahvaljujem organizatorjem tega nepozabnega srečanja in srčno upam v še številnejše pobude in priložnosti, da se bomo res zavedali naše pripadnosti in skupaj gradili našo skupnost!

Tanja Zorzut

POZOR!

Sklepni jesenski del Drage mladih bo v **soboto 2. septembra, ob 10. uri** na **Opčinah pri Trstu** z okroglo mizo "**Integracija Slovenije v Evropi**" z gosti: prof. dr. Danilo Türk, pravnik, nekdanji stalni predstavnik in veleposlanik Republike Slovenije pri OZN, dr. Drago Štoka, predsednik Sveta slovenskih organizacij ter dr. Valentin Inzko, veleposlanik Republike Avstrije v Sloveniji.

Od 28. avgusta do 2. septembra pa bo v parku Finžgarjevega doma potekal **Festival Drage mladih** z delavnicami, debatnimi, kulturnimi in športnimi srečanji. Več na spletni strani www.dragamladih.org in na telefonski številki 040 370846 (Raffaella, Patrizia).